

Podněty pro rok 2016

Odvaha milosrdenství

Celý rok 2015 jsme v Taizé hledali způsoby, jak se zapojit do nových forem solidarity, která je dnes tak naléhavě potřebná. Po celém světě nové problémy – migrační, ekologické a sociální – představují společnou výzvu pro nevěřící stejně jako věřící různých náboženství.

Ozbrojené násilí působí spoušť ve jménu nelidských ideologií. My s chladnou hlavou chceme odolávat strachu, který plodí nejistota, a pokračovat v naší „pouti důvěry“. Ti, kteří očekávají a žijí solidaritu globálního charakteru, potřebují ještě naléhavěji vzájemnou podporu.

Když se zvedne vichřice, dům, který má základy na skále, nepadne. (Mt 7, 24–25) Chtěli bychom své životy postavit na Kristových slovech, a proto bude naši skálu tvořit několik základních evangelijních skutečností, které jsou dostupné všem: **radost** – **prostota** – **milosrdenství**. Bratr Roger je zasadil do srdce života naší komunity Taizé. To ony mu pomohly nevzdávat se ani v obtížných časech. Osvojil si je, aby se k nim mohl každý den vracet.

Tato tři slova nás budou doprovázet na naší cestě po následující tři roky. V roce 2016 začneme milosrdenstvím v duchu roku milosrdenství, který zahájil papež František.

Evangelium nás volá, abychom svědčili o Božím soucitu. Zde je pět podnětů, které nám mohou pomoci probudit odvahu k milosrdenství.

f. Alois

Svěřit se Bohu, který je milosrdenství

Ty jsi Bůh ochotný odpouštět, milostivý a soucitný, shovívavý a nesmírně milosrdný. (Neh 9, 17)

Bud'te milosrdní, jako je milosrdný váš Otec. (Lk 6, 36)

Bůh je podle Bible milosrdenství, jinými slovy soucit a dobrota. Podobnostvím o otci a jeho dvou synech (Lk 15) Ježíš ukazuje, že Boží láska není závislá na tom, co dobrého můžeme udělat; je nám dána bez podmínek. Otec syna, který věrně setrvává celý svůj život, miluje. A na toho, který ho opustil, čeká s otevřenou náručí, ještě když je daleko.

Bůh stvořil lidi podle svého obrazu. Proto „dojdeš Boží podoby, když si osvojíš dobrotu. Měj milosrdné a laskavé srdce, abys byl oblečen v Krista“. (Basil Veliký, 4. století)

Boží láska netrvá jen chvíli, ale po všechny věky. A my můžeme tuto lásku svým soucitem zrcadlit. Jako křesťané sdílíme s tolika věřícími dalších náboženství starost o to, aby milosrdenství a dobrota byla ve středu našeho života.

- Přijměme Boží lásku. Bůh před námi srdce nikdy neuzavírá a jeho věrná dobrota je naší neustálou záštitou, i když třeba kvůli svým chybám někdy klopýtneme. Když se od něj vzdálíme, nebojme se vrátit a vložit v něj důvěru; Bůh nám vždy vychází naproti.
- Nepovažujeme modlitbu za pracné hledání, ale spíš ji přijměme jako čas, kdy se můžeme zastavit a nadechnout, kdy nás Duch svatý naplňuje Boží láskou a uschopňuje nás pokračovat v životě v milosrdenství.

Odpouštět stále znovu

Oblečte milosrdný soucit, dobrotu, skromnost, pokoru a trpělivost. Snášejte se navzájem a odpouštějte si, má-li kdo něco proti druhému. Jako Pán odpustil vám, odpouštějte i vy. (Kol 3, 12–13)

Tehdy přistoupil Petr k Ježíšovi a řekl mu: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Snad až sedmkrát?“ Ježíš mu odpověděl: „Právím ti, ne sedmkrát, ale až sedmdesátkrát sedmkrát.“ (Mt 18, 21–22)

Boží odpuštění nikdy nepřestane. Kristus odpouštěl po celý svůj život, dokonce i na kříži. Odmítal kohokoli odsoudit.

Když víme, že nám bylo odpuštěno, a když odpustíme i my, zakoušíme jednu z nejvíce osvobozujících radostí. Je zdrojem vnitřního pokoje, který nám chce Kristus předat.

Církev, shromáždění těch, kdo milují Krista, je volána, aby se nechala přetvořit milosrdenstvím. „Když církev trpělivě naslouchá, uzdravuje a usmíruje, stává se tím, čím je ve své nejhlubší podstatě – společenstvím lásky, milosrdenství a útěchy, čirým zrcadlením Kristova světla. Církev oproštěná od chladných, obranných a panovačných postojů může vyzařovat pokornou důvěru víry, která zasáhne lidská srdce.“ (bratr Roger)

Boží poselství o odpuštění nemůže být zneužito k ospravedlnění zla nebo nespravedlnosti. Naopak nás osvobozuje, abychom rozpoznali své viny stejně jako viny a nespravedlnost kolem nás a ve světě. Je na nás, abychom dali do pořádku vše, co můžeme.

- Pokusme se odpustit – i sedmdesát sedmkrát. Pokud by naše zranění bylo příliš velké, můžeme se snažit postupovat krok za krokem. Než se touha odpustit probudí, může být někdy po dlouhou dobu zastíněna zlem, které jsme vytrpěli.
- Ukazujme, že je církev milosrdné společenství, tím, že budeme k lidem okolo nás otevření, nebudeme diskriminovat, ale prokazovat pohostinnost, zdržíme se kategorických odsouzení, budeme bránit utlačované a budeme mít všeobíjmající a štědré srdce...

Sami nebo s ostatními být nablízku lidem v nouzi

Budeš-li štědrý k hladovému a nasytíš-li ztrápeného, vzejde ti v temnotě světlo a tvůj soumrak bude jak poledne. (Iz 58, 10)

Má-li někdo dostatek a vidí, že jeho bratr má nouzi, a bez soucitu se od něho odvrátí – jak v něm může zůstat Boží láska? (1 J 3, 17)

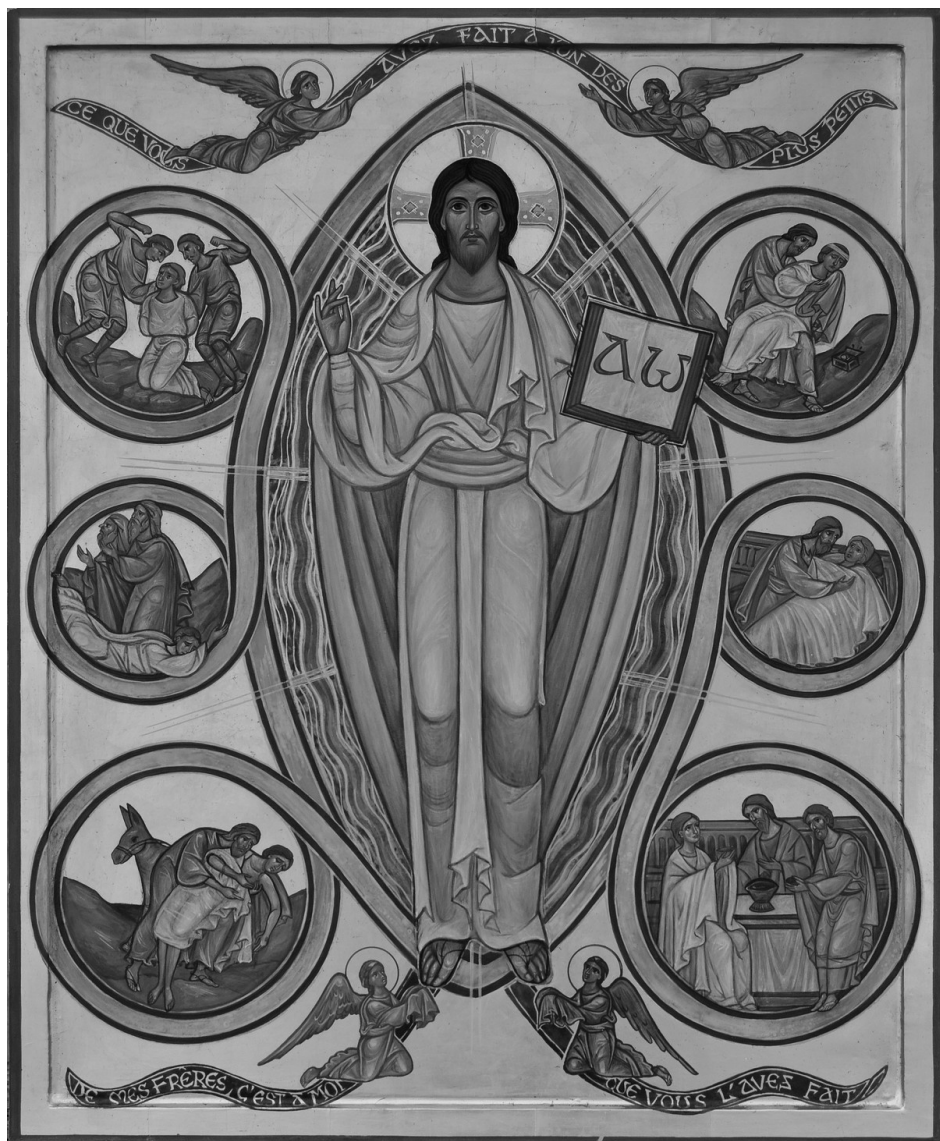
Ikona Milosrdenství představuje Krista, který na nás hledí s láskou a vypráví nám příběh o milosrdném Samaritánovi (Lk 10): jeden muž byl zanechán polomrtvý u cesty; kněz i levita pokračují bez povšimnutí v cestě; cizinec pocházející ze Samařska se k němu skloní, ošetří ho a dopraví ho do hostince.

Milosrdenství otvírá naše srdce nouzi ostatních, skrytým těžkostem, chudobě stejně jako všem ostatním druhům utrpení: dítěti, které prochází těžkým obdobím, rodině v nesnázích, bezdomovci, mladému člověku, který nemůže najít smysl pro svůj život, starému člověku, který je osamělý, vyhnanci – nebo těm, kdo nemají přístup ke vzdělání, umění či kultuře.

V chudých lidech sám Kristus čeká na naše slitování a říká nám: „hladověl jsem, a dali jste mi jíst“. (Mt 25) „Kristus na sebe ze soucitu bere utrpení každého člověka. Ve své dobrotě se tajemně podílí na utrpení všech lidí až do konce světa.“ (Maxim Vyznavač, 7. století)

Když nás nějaká zkouška zanechá zraněné, Kristus se o nás postará. Jeho milující pohled se může objevit skrze někoho, kdo se k nám přiblíží, někdy skrze osobu, kterou se opovrhuje, jako je Samaritán, cizinec v onom podobenství.

- Odvažme se vydat, ať už sami nebo s dalšími lidmi, do svízelných situací kolem nás, na okraje našich cest. Milosrdenství není sentimentální, ale náročné; nezná hranice. Zákon stanovuje, kam až sahá povinnost, zatímco milosrdenství nikdy neříká: „To by stačilo, můj úkol je splněn.“

© Les Ateliers et Presses de Taizé, 71260 Taizé, France · zhotovila ikonopisecká dílna sv. Jana Damaského, Francie

Ikona Milosrdenství

Jeden člověk se Ježíše zeptal: „Kdo je můj bližní?“ Ježíš mu odpověděl: „Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha a padl do rukou lupičů; ti jej obrali, zbili a nechali tam ležet polomrtvého. Náhodou šel tou cestou jeden kněz, ale když ho uviděl, vyhnul se mu. A stejně se mu vyhnul i levita, když přišel k tomu místu a uviděl ho. Ale když jeden Samařan na své cestě přišel k tomu místu a uviděl ho, byl pohnut soucitem; přistoupil k němu, ošetřil jeho rány olejem a vínem a obvázal mu je, posadil jej na svého mezka, zavezl do hostince a tam se o něj staral. Druhého dne dal hostinskému dva denáry a řekl: ‚Postarej se o něj, a bude-li tě to stát víc, já ti to zaplatím, až se budu vracet.‘ Kdo z těch tří, myslíš, byl bližním tomu, který upadl mezi lupiče?“ Zákoník odpověděl: „Ten, který mu prokázal milosrdenství.“ Ježíš mu řekl: „Jdi a jednej také tak.“

(Lk 10, 29–37)

Rozšířit milosrdenství do jeho sociálních rozměrů

*Já Hospodin prokazuji milosrdenství a vykonávám na zemi soud a spravedlnost.
(Jr 9, 23)*

*Co od tebe Hospodin žádá: jen to, abys zachovával právo, miloval milosrdenství
a pokorně chodil se svým Bohem. (Mi 6, 8)*

V Božím srdci všichni lidé tvoří jednu rodinu. Proto milosrdenství dosahuje ještě větších rozměrů.

Aby se mohla celosvětová solidarita stát skutečností, je nezbytné posílit mezinárodní instituce, které demokraticky určují pravidla pro zajištění větší spravedlnosti a zachování míru.

Dluhy chudých zemí jsou často následkem toho, že mocné národy a korporace zneužívají jejich zdroje. Přestože se nám může zdát, že to nemáme jak změnit, můžeme mít na paměti, že odpuštění těchto dluhů je způsob, jak obnovit spravedlnost. Bible nám v kontextu, který se ode dneška liší, připomíná: „Když tvůj bratr zchudne a nebude moci vedle tebe obstát, ujmeš se ho jako hosta a přistěhovalce a bude žít s tebou.“ (Lv 25, 35)

Po celém světě jsou ženy, muži i děti nuceni opustit svou vlast. Neutěšená situace, ve které se nacházejí, jim dává motivaci, která je silnější než jakákoli překážka. Bohaté země si musí uvědomit, že nesou část zodpovědnosti za historická zranění, která vedla k masivní migraci, zvláště z Afriky a Středního východu.

- Uvědomme si, že i když může příliv uprchlíků a migrantů způsobovat složité problémy, může být také pozitivní příležitostí. Ti, kteří klepou na dveře bohatších států, než z kterých pocházejí, mohou tyto státy inspirovat, aby spolu žili v solidaritě. Nepomáhají jim získat novou vitalitu? Státy evropského společenství mohou znovu nabýt ztracenou dynamiku, když se společně vypořádají s výzvami, které vlny migrantů představují.
- Přenesme se přes strach z cizinců a kulturních rozdílů. Takový strach je pochopitelný – ti, kdo velkoryse pomáhají uprchlíky přijímat, jsou občas na konci sil. Strach ale mít nepřestaneme, když se schováme za zdi, ale spíš když se vydáme vstříc těm, které zatím neznáme. Místo abychom cizince viděli jako ohrožení standardu našeho života nebo kultury, přijímejme se vzájemně jako členové jedné lidské rodiny.

Milosrdenství pro všechno stvoření

Po šest dnů budeš konat svou práci, ale sedmého dne přestaneš, aby odpočinul tvůj býk i osel. (Ex 23, 12)

Po šest let budeš osévat svou zemi a sklízet z ní úrodu. Sedmého roku ji necháš ležet ladem. (Ex 23, 10–11)

Bible nás v jazyku své doby volá, abychom měli soucit také s životním prostředím, abychom měli respekt ke všem živým tvorům a neobdělávali zemi bez rozmyslu. Jeden mezopotamský křesťan napsal: „Soucitné srdce nestrpí, když vidí i to nejmenší zlo nebo nejmenší smutek uprostřed stvoření.“ (Izák Syrský, 7. století)

Prvními oběťmi ekologických katastrof jsou většinou nejchudší lidé. Působení klimatických změn už nyní nutí mnohé lidi, aby opustili místa, kde žijí.

Země patří Bohu; lidé ji dostali jako dar. Byla nám svěřena nesmírná zodpovědnost: starat se o tuto planetu a neplýtvat jejími zdroji. Země je omezená a i lidé si musí své limity stanovit.

Je to náš společný domov a v dnešní době trpí. Není možné, abychom zůstali lhostejní tváří v tvář přírodním katastrofám, vymíráním druhů a ohrožení biodiverzity nebo masivnímu kácení pralesů v některých částech světa.

- Hledejme, jak projevovat solidaritu s celým stvořením. Dělejme rozhodnutí, která ovlivňují náš každodenní život, dbejme na to, jak se jako konzumenti a občané chováme, rozhodujeme se vědomě pro střídmost. Zjednodušení způsobu života pro nás může být pramenem radosti. Někteří lidé se zapojují do iniciativ, jako je každoměsíční jednodenní půst pro životní prostředí a spravedlnost. Podnikání takových kroků, kterými bychom ukazovali, že Boží milosrdenství se týká všeho, co je součástí Země, našeho společného domova, není něco volitelného. Je to podmínka pro to, abychom na Zemi žili šťastně.

*V následujících měsících na stránkách Taizé a na sociálních sítích budeme zveřejňovat svědectví, která se týkají „Podnětů pro rok 2016“. O své iniciativy se můžete podělit, když nám napíšete na adresu **echoes@taize.fr**. Už nyní můžete zůstat v kontaktu prostřednictvím těchto stránek:*

www.taize.fr/news

[/taize.fr](https://www.facebook.com/taize.fr)

[@taize](https://twitter.com/taize) (en) [@taize_fr](https://twitter.com/taize_fr) (fr)

Taizé 2016

Po celý rok:

Každý týden od neděle do následující neděle se konají setkání mladých lidí zaměřených na prameny víry, prohlubování našeho porozumění Božimu milosrdenství a hledání způsobů, jak o něm svědčit svým životem.

Od 28. srpna do 4. září

Týden pro mladé lidi ve věku 18–35 let, ať už studenty, dobrovolníky, mladé profesionály nebo lidi, kteří hledají práci. Jako lidé, kteří sdílejí stejnou životní situaci a profesní zkušenosti, se mohou setkat a sdílet myšlenky o budoucnosti ve světle víry.

Bukurešť 2016

Bratr Alois se s dalšími bratry a se 150 mladými lidmi z různých zemí vydá od 28. dubna do 1. května oslavit Velikonoce s rumunskými pravoslavnými křesťany do Bukurešti. (V roce 2016 se zde slaví Velikonoce o měsíc později než na Západě.)

Tato pouť navazuje na návštěvy v Istanbulu (Zjevení Páně v roce 2013), Moskvě (Velikonoce 2011) a Moskvě, Minsku, Kyjevě a Lvově (Velikonoce 2015).

Cotonou 2016

Po Johannesburgu (1995), Nairobi (2008) a Kigali (2012) se uskuteční čtvrté mezinárodní setkání mladých v Africe v beninském Cotonou od 31. srpna do 4. září 2016.

K této další etapě „pouti důvěry na zemi“ se shromáždí tisíce mladých lidí ze západní Afriky. Bude to pro ně příležitost vzájemně podpořit svou naději v budoucnost Afriky.

Tohoto setkání se zúčastní také mladí lidé z dalších částí Afriky nebo jiných států světa, kteří budou objevovat tuto část afrického kontinentu.

Setkání v Cotonou by chtělo vyzdvihnout vitalitu a potenciál mladé africké generace a hodnoty, které tento mladý kontinent může s ostatními sdílet.

Riga 2016–2017

39. evropské setkání se bude konat od 28. prosince 2016 do 1. ledna 2017 v lotyšské Rize.

Podrobnosti o jednotlivých setkáních najdete na www.taize.fr/cs.